

S bílou náprsenkou v černém lese

(z cyklu Borderří povídačky)

Byl jednou jeden borderák a ten... Počkat, vy nevíte, kdo je to borderák? Tak to musíme napravit. Borderák je pejsek – ovšem ne jen tak ledajaký. Je to pejsek, co rád běhá po poli, hraje si, skáče, dovádí a rád si po ránu trochu přispí. V každém z nás je větší nebo menší kousek borderáka, ale tohle byl borderák stoprocentní, čistokrevný. Jmenoval se Markýz Chopper Alkyran III., kamarádi mu však říkali prostě „Kubíček“. A on měl vlastně jenom samé kamarády. Mladého kocourka Flíčka a jeho mámu Tygřísku, sousedovic čubičku Sáru, rodinu vlaštovek, která bydlela pod střechou a každé jaro mu přinášela novinky z voňavých dálek, a ovečky. Ovečky! Ty Kubíček naprosto miloval. Běhal za nimi po louce a proháněl je chvíli doleva, pak zase chvíli doprava, a když už náhodou nemohl – i to se Kubíčkově někdy stávalo –, plácnul sebou na chladivou travičku a se širokým úsměvem pozoroval, jak se ty jeho chundelaté kamarádky pasou.

Jednoho rána, když se Kubíček dosyta vychrupkal... no dobře, spíš to už bylo dopoledne... Zkrátka když se probudil a najedl, protočil ocásek nahoru a zvesela se rozběhl k ohradě s ovečkami. Už se těšil, jak si s nimi pohraje, příjemně se tím unaví a zase si dá dvacet. Měl to dobře naplánované.

Jenže v ohradě něco nehrálo. Ovečky polehávaly, popocházely, tu a tam si nějaká ukousla travičky, ale všechny do jedné vypadaly jako tělo bez duše. U ohrady postával ovčák a zamyšleně si prohlížel otevřenou branku.

„Co se děje, ovčáku?“ zeptal se Kubík a strčil do něj černým čumákem. „Budeme pást ovce, nebo ne? Ta tráva se sama nesežere.“

„Dneska z toho asi nic nebude, Kubíčku,“ potřásl ovčák smutně hlavou. „Vendelín zmizel.“

Vendelín byl nejstarší beran z celého stáda. Kam šel on, tam šli i všichni ostatní – ovečky, mladší beránci i sotva odrostlá jehňátka. A on chodil, kam chtěl Kubík. Tedy, měl by chodit, kam chtěl Kubík. Jenže Vendelín byl liška podšitá, mezek tvrdohlavý, čertisko všemi mastmi mazané a navíc beran. Vždycky měl svou hlavu a na ní dva veliké, dokola zakroucené rohy, kterými vzbuzoval respekt široko daleko. Zkrátka Vendelín moc neposlušal a Kubíka vždycky stálo spoustu borderřích sil, aby ho přivedl k rozumu. Byla to pokaždé bitva vůlí: borderák a beran proti sobě, hlavy sklopené, oči upřené na svého protivníka, černobílý hafan krůček po krůčku zkracuje vzdálenost, huňatý beran podupává kopýtkem, ještě krůček,

koráلكové oko sleduje přibližující se šelmu, další krůček, rohatá hlava se sklání k zemi, další krůček, nikdo ani nedutá, dokonce i ptáčkové přestali zpívat... A pak Vendelín uhne pohledem, poskočí a odběhne směrem, který mu Kubíček ukáže, a za ním běží celé stádo – spokojené, že je konečně po všem a nikdo nepřišel k úhoně.

Ještě nikdy Kubík neprohrál, ale uvědomuje si, že ve Vendelínovi má zdatného soupeře, jenž ho může kdykoliv překonat, porazit a – ach, ta hrůza – zesměšnit před ostatními zvířátky. Ne, Kubíček nemá Vendelína zrovna v lásce. Ale bez něj ovečky opravdu nikam nepůjdou.

„Jak se to mohlo stát, ovčáku?“ diví se Kubíček. „Branku jsi včera zavíral. Ještě jsem to po tobě přece kontroloval.“

„Už asi vím, jak se to stalo, Kubíku,“ říká na to ovčák. „Vidíš tady ten chomáč vlny a škrábance kolem petlice? Já myslím... myslím, že si Vendelín sám otevřel a odešel.“

„Vážně? To se mi moc nezdá,“ zapochyboval Kubíček a očuchal okolí petlice. Představa, že si Vendelín jen tak otevře branku, se mu vůbec nezamlouvala. On sám to totiž nedokázal. A že by nějaký hloupý beran... „Ale když to říkáš, ovčáku, asi na tom něco bude. Co budeme dělat?“

„Nemám tušení,“ povzdechl si bezradně ovčák. „Stádo nějakého vůdce potřebuje. Ale trh bude až příští týden, dřív nového zkušeného berana neseženu. Do té doby to musíme nějak vydržet.“

„Počkej, počkej, ovčáku,“ ohradil se Kubíček. „Měli bychom přece Vendelína najít, no ne?“

„A kde ho chceš hledat?“ rozhodil pažemi vousatý farmář. „Může být kdekoliv. Jestli utekl už včera večer, klidně mohl doběhnout i do vedlejší vesnice. A pokud šel na druhou stranu na blata...“

„Neboj se, ovčáku, já ho najdu,“ nabídl se Kubík. „Mám skvělý čich, vynikající sluch a bílou náprsenku, povídej! Než se naděješ, budeme oba zpátky.“

„Já ti nevím, Kubíčku,“ zapochyboval ovčák. „Najít ho nebude nic snadného... Ale dobře, utíkej. Ovšem do setmění ať jsi doma, rozumíš? Ať s ním, nebo bez něj. To by tak hrálo, abych kromě berana přišel i o tebe.“

„Jasná věc,“ vyštěkl nadšeně borderák. Tohle bude ještě větší švanda než pasení! A až Vendelína přivede, dostane určitě nějakou dobrůtku, možná dokonce lahodnou, křupavou kostičku, se kterou si bude moct až do večera hrát a pak si ji na dvoře zahrabat na horší časy (jako třeba na ráno). Nemluvě o tom, že mu Vendelín pak bude dlužít laskavost a znáte to – nikdy nevíte, kdy se vám nějaká ta laskavost bude hodit. Jo, dnešní den bude stát za to.

Kubík zavětril, okamžitě chytil Vendelínův pach, dvakrát ostře zaštěkal a s čumákem těsně u země vyrazil. Stopování není tak těžké, jak by se mohlo zdát. Schválně si to někdy zkuste, až budete mít volnou chvíli. Stačí nasát správnou vůni, naladit se na ni, přivřít oči a nechat se vést jen nosem. Stopa se před vámi povine jako pestrobarevná pentle a je celkem jedno, jestli je stará minutu, nebo několik hodin. Zvlášť, když vás pohání pomyšlení na ony krásné chvílky, jež pak strávíte o samotě s morkovou kostí, kterou dostanete za odměnu.

Stopa vedla přímo do lesa. Před Kubíkovým nosem se odvíjel příběh Vendelínova výletu. Tady si ukousl čerstvé travičky, tu se otřel o křoví, tam na tom holém vršku se na chvíli zastavil a kochal se pohledem. Tak se náš borderák taky na chvíli zastavil a pokochal – vždyť bylo teprve dopoledne, sluníčko krásně hrálo a na obloze se pod několika mráčky proháněli ptáčkové. Ale přece tu nemůže jen tak chytat lelky, má důležitý úkol! Takže zpátky čenich k zemi a hurá do stopování. Přeběhnout polom, levá-pravá-levá-pravá procválat po dřevařské cestě, po vodou ohlazených kamenech přeskákat přes potok, zastavit se, zamyslet se, vrátit se k potoku, trochu se nachlemtat a zase utíkat dál. Vendelínova stopa ho vedla kličkami kolem Spáleného vrchu přes Mrchový kopec a mizela v nedohlednu. Vlastně nedočuchnu. Kubíček už dávno přestal počítat mýtiny, loučky a paloučky, které nechal za sebou, a pomalu se dostával do míst, kde to už moc neznal.

Sluníčko začínalo připalovat, blížilo se poledne. Nedalo se nic dělat, musel si odpočinout. Tamhle v té proláklíně se udělalo malé jezírko, tam bude určitě příjemně. Plácnul sebou na břeh a chtěl se napít, když tu se kousek od něj z houští ozvalo zapraskání.

„Pozor! Rychle pryč! Utíkejte! Pomoc!“ ozvalo se do dusání kopýtek.

Kubík okamžitě vyskočil na nohy. „Co se děje?“ zavolal.

Dupot utichl. Křovím šelestily váhavé kroky. Z mlází, asi metr nad zemí, se váhavě vynořil velký černý čumák. „To jsi ty, Kubíku?“

„Jasně, a kdo je tam?“

Za nosem následovala úzká hnědá hlava a ladný krk. Srnka. A druhá a třetí. Kubíka dobře znaly, často se potkávali v lese a občas spolu prohodili pár slov.

„Čau holky, co blbnete?“ zajímal se Kuba.

„Uf, to je dobře, že to jsi ty,“ řekla jedna ze srnek. „My jsme si myslely, že jsi vlk.“

„No vážně,“ přitakala hned druhá. „Jeden se tu potuluje, víš? Nedávno přišel kdovíodkud, zabydlel se na blatech a pořád nás prohání a vrčí na nás a vyhrožuje nám, že nás zakousne. Lekly jsme se, že jsi on. Nezlob se, ale ty totiž vypadáš... tak trochu jako vlk.“

„A co tady vůbec děláš?“ zeptala se třetí srnka.

„Ále... Vendelín se ztratil, tak ho hledám,“ mávl packou černobílý hafan.

„Vendelín? To je ten váš beránek? Hele, holky, neviděly jsme ho teď někdy?“ zamyslela se první srnka.

„Počkej... ale ano, dneska ráno přece,“ vzpomněla si druhá. „Šel kolem nás, nesl se jako páv, ani na pozdrav nám neodpověděl. A já si říkala, co tady dělá. Tak on se ztratil? Ale nevypadal, že by ho to nějak trápilo. Spíš se tvářil jako na výletě.“

„Máte pravdu, holky,“ přidala se třetí srnka. „Teď si také vzpomínám. A šel někam směrem na blata, že ano?“

Ostatní jí sborem přitakaly.

V Kubíčkově hrklo. „Tak na blata, říkáte?“ zeptal se s obavami v hlase.

„Jo jo, na blata.“

„Promiňte, dámy, ale budu muset letět,“ omluvil se Kubík a tryskem běžel dál po Vendelínově stopě, která mířila obávaným směrem.

„Co mu je?“ podivila se nechápavě první srnka. Měli byste vědět, že srnky nejsou zrovna nejchytřejší zvířátka v lese. Možná jsou nejhezčí, ale rozumu moc nepobraly. Možná proto chodí všude ve skupinkách. Jenže Kubíčkově okamžitě došlo, že pokud se Vendelín vypravil na blata, kde se usadil krvelačný vlk, může se stát něco hrozného. Možná si dnes večer skutečně někdo pochutná na morkové kosti, ale proboha, jen aby to nebyl vlk a ta kost nebyla Vendelínova!

Kubík běžel, co mu síly stačily. Stopa se klikatila, jednou zatočila doleva, po chvíli zase doprava, různě se kroutila a vinula, jak si Vendelín chtěl tu čichnout ke kyticce, tu ukousnout šťavnatý lísteček planých ostružin, tu prohlédnout zajímavě vypadající choroš... ale stále se víc a víc blížila k blatům. Nebohý Kuba. Věděl, že pokud beránek skutečně zašel až do mokřadu, hrozí mu veliké nebezpečí a každá sekunda je drahá. Jenže kdyby se do něj rozběhl přímo, mohlo by se stát, že by Vendelínovu stopu nadobro ztratil a už by ji nikdy nenašel. Ale když se jí bude držet, sice ho nakonec objeví, jenže už možná bude pozdě. Co teď, co teď? Kubík udělal to jediné, co mohl: zrychlil. A pak ještě víc. A ještě. Ale rychlejší než čas stejně nebyl. Blata se blížila.

Když už měl jazyk doslova na vestě, na té své slavné bílé náprsence, uviděl ho. Na malém zeleném paloučku obklopeném ze tří stran mokřadem stál Vendelín, tu a tam přičichl k nějaké květině, tu a tam si ukousl travičky a celkově se tvářil, jako by se nechumelilo. Kubíkovi spadl kámen ze srdce. Doklopýtal z posledních sil k beránkovi a svalil se na zem.

„Ve... Ve... Ve...“ polkl a zhluboka se nadechl. „Vendelíne... Tys mi dal...“

Beran se na něj úkosem podíval a uštěpačně poznamenal. „Á, sám pan markýz. Co vás sem přivádí, pane Choppere Alkyrane já nevím kolikátý?“

Kubíček byl tak unavený, že se ani neohradil proti tomu, jak ho Vendelín oslovil. Všichni kamarádi mu říkali „Kubík“ – až na tohohle tvrdohlavého beránka. Teď ale nebyl na žádné malichernosti čas.

„Musíš domů, Vendelíne. Rychle. Celý den tě hledám.“

„A proč?“ podivil se Vendelín a ukousl si další hrst trávy. „Vždyť statek je... tamtím směrem hned za zatáčkou, nebo ne? Nebo tamtím? Hm, nemůže být daleko,“ přemýšlel s plnou pusou. „Šel jsem se jenom trochu projít, poohlédnout se kolem. Ale už jsem dávno na cestě zpátky.“

„Máš vůbec tušení, jak daleko jsi od domova?“ zakroutil hlavou Kuba. „Prostě ses ztratil, přiznej si to.“

„Já se neztratil, já se nikdy neztratím! Jenom jsem se trochu... Já jsem se neztratil!“ dupnul si rozčileně Vendelín a prskal, až mu od tlamy odlétávaly kousky trávy. „To jsou pomluvy a sprostá lež. Jestli to někomu povíš, tak tě...“

„To je jedno, na tom nesejde,“ jal se ho borderák rychle uklidňovat. „Tak ses neztratil, nebudeme o tom mluvit.“ Beránek si něco tiše zabečel pod vousy, ale utišil se a začal zase žvýkat.

Kubík pokračoval: „Důležité ale je, že musíš domů. Tady ti hrozí obrovské nebezpečí.“

„A proč?“ podivil se Vendelín, a jak žvýkal, stébla trčící mu z tlamy se pohybovala nahoru a dolů. „Co by se mi tady asi tak mohlo stát?“ Nahoru, dolů.

„Ty to nevíš? Potuluje se tu vlk.“

„Vlk?“ Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Nahoru... „Myslíš toho, co stojí za tebou?“ Dolů.

Za Kubíkem se ozvalo tlumené uchechtnutí. Borderák se prudce otočil.

„Jejda! Ahoj, vlku,“ vykoktal Kuba překvapeně. „Jseš... jseš tady dlouho?“

„Jo, chvílku už jo,“ přitakal vlk, který stál opodál a se zájmem je pozoroval.

„Panečku, ty teda umíš chodit potichu. A jakou máš velkou tlamu. A ty tlapy, no teda... Hm... No, tak my bychom už radši šli, no ne?“

„Ale kampak byste chodili?“ zapředl sladkým hlasem vlk. „Jsem tady pořád tak sám, nikdo mě sem nepříjde navštívit... Nemám totiž žádné kamarády, víš?“

„Opravdu?“ podivil se Kubík. „Tak to bychom možná... co říkáš, Vendelíne? My bychom se s tebou klidně kamarádili,“ nabídl se a váhavě máchnul ocasem vlevo a pak zase vpravo. Nešlo mu to sice od srdce, ale zkusit to musel.

„A víte, proč nemám žádné kamarády? *PROTOŽE JSEM VŠECHNY SEŽRAL!*“ zaburácel vlk a jediným mohutným skokem se ocitl až u Kubíka s Vendelínem. Borderák s poděšeným kníknutím couvnul, ale... co to?

Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Polk. Kous. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Vendelín tam dál stál, pásl se a lhostejně vlka pozoroval.

Toho se to ovšem dotklo. „A ty, ty se mě nebojíš?“ zavrčel na beránka.

„Tebe? Hm... měl bych?“ Nahoru, dolů.

„No to bych řekl,“ zaskřípěla šelma krvelačně zuby. „Takové jako ty si dávám ke svačině. A pak si ještě jdu pro přídavek!“ Výhrůžně sklopil hlavu, oči upřel na Vendelína a krůček po krůčku se začal přibližovat. Jenže tohle beránek dobře znal. Dupnul, rohy sklopil skoro až k zemi. Vlk udělal krok, Vendelín frknul, vlk udělal další krok, hrábnutí kopýtkem. Zvednuté pysky odhalují ostré zuby, nikdo ani nedutá, dokonce i ptáčkové přestali zpívat...

... a vlk mrknul.

Na tu chvíli Vendelín čekal. Rohatá hlava nabrala vlka přímo do tlamy takovou silou, že chudák odletěl v kotrmelcích až na druhý konec mýtiny, kde zůstal bezvládně ležet a jen bolestivě kňučel.

„Žabař,“ zabručel beránek.

„Teda Vendelíne,“ hlesl ohromeně Kubík. „Kde ses to naučil?“

„No kde asi? Od tebe přece. Vždyť to hrajeme každý den. Jenomže tobě nesahal ani po kotníky. No, asi bychom měli jít už vážně domů. A hele, až se vrátíme,“ zamumlal beránek najednou rozpačitě, „mohl by sis nechat pro sebe, že jsem se... no, však víš...“

„Že ses zapomněl a já ti musel připomenout, že je čas na večeři?“ mrknul na něj Kubík. „Jasně, nechám si to pro sebe.“

Na statek se dostali až dávno po soumraku. To bylo radosti! Ovčák, který byl už starostmi celý bez sebe, byl šťastný, že má zase všechna zvířátka pohromadě. Ovečky byly šťastné, že je má opět kdo vodit na pastvu. Vendelín byl šťastný, že je doma a nikdo se nedozvěděl, že zabloudil. A Kubík? Myslíte, že dostal vytouženou morkovou kost? Ne. Dostal DVĚ!